Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 05.11.1993, sp. zn. 5 To 76/93, ECLI:CZ:VSPH:1993:5.TO.76.1993.1

Číslo: 10/1994

Právní věta: Věc, v níž byla podána obžaloba pro pokus trestného činu vraždy podle § 8 odst.1,§ 219 odst.1 tr.zák.,může krajský soud jako soud prvního stupně při předběžném projednání obžaloby postoupit okresnímu soudu z důvodu, že jde o trestný čin ublížení na zdraví podle § 222 odst.1 tr.zák.,jestliže je z důkazů provedených v přípravném řízení zřejmé, že nemůže jít o pokus vraždy, a jestliže tento závěr není závislý na budoucím hodnocení důkazů v hlavním líčení, při kterém by měla být odstraněna případná pochybnost o možnosti kvalifikovat skutek jako pokus trestného činu vraždy.

Soud: Vrchní soud v Praze

Datum rozhodnutí: 05.11.1993

Spisová značka: 5 To 76/93

Číslo rozhodnutí: 10

Číslo sešitu: 4

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Postoupení věci v trestním řízení, Příslušnost soudu v trestním řízení věcná

Předpisy: 140/1961 Sb. § 219 odst. 1
§ 222 odst. 1 141/1961 Sb. § 188 odst. 1 písm. a)

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 10

I. Věc, v níž byla podána obžaloba pro pokus trestného činu vraždy podle § 8 odst. 1, § 219 odst. 1 tr. zák., může krajský soud jako soud prvního stupně při předběžném projednání obžaloby postoupit okresnímu soudu z důvodu, že jde o trestný čin ublížení na zdraví podle § 222 odst. 1 tr. zák., jestliže je z důkazů provedených v přípravném řízení zřejmé, že nemůže jít o pokus vraždy, a jestliže tento závěr není závislý na budoucím hodnocení důkazů v hlavním líčení, při kterém by měla být odstraněna případná pochybnost o možnosti kvalifikovat skutek jako pokus trestného činu vraždy.

(Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 5.11.1993 sp. zn. 5 To 76/93)

Vrchní soud zamítl stížnost krajského prokurátora v Hradci Králové.

Z odůvodnění:

Napadeným usnesením byla podle § 188 odst. 1 písm. a) tr. ř. při předběžném projednání obžaloby postoupena Okresnímu soudu v Pardubicích věc obviněného J. H., na kterého krajský prokurátor v Hradci Králové podal obžalobu pro pokus trestného činu vraždy podle § 8 odst. 1 tr. zák., § 219 odst. 1 tr. zák. Krajský soud toto rozhodnutí opřel o závěr, že skutek, pro který byla obžaloba podána, není pokusem trestného činu vraždy podle § 8 odst. 1 tr. zák., § 219 odst. 1 tr. zák., nýbrž trestným činem ublížení na zdraví podle § 222 odst. 1 tr. zák., k jehož projednání je příslušný Okresní soud v Pardubicích.

Kromě toho bylo rozhodnuto o vazbě tak, že obviněný J. H. byl ponechán ve vazbě z důvodů uvedených v § 67 písm. b),c) tr. ř.

Proti usnesení podal v zákonné lhůtě krajský prokurátor v Hradci Králové stížnost, v níž napadl výslovně jen výrok o postoupení věci Okresnímu soudu v Pardubicích. Namítl, že pokud byl v obžalobě skutek kvalifikován jako pokus vraždy podle § 8 odst. 1 tr. zák., § 219 odst. 1 tr. zák., bylo to v souladu se zjištěními týkajícími se způsobu jednání obviněného proti poškozené, psychickému stavu obviněného a jeho výhrůžek na adresu poškozené. Krajský prokurátor proto navrhl, aby Vrchní soud zrušil napadené usnesení ve výroku o postoupení věci, a aby Krajskému soudu uložil o věci znovu jednat a rozhodnout.

Vrchní soud přezkoumal podle § 147 odst. 1,2, tr. ř. správnost výroku, jímž bylo rozhodnuto o postoupení věci, i řízení, které předcházelo této části usnesení, a shledal, že stížnost není důvodná.

Skutek, pro který byla podána obžaloba, spočíval podle obžaloby v tom, že obviněný J. H. 21. 8.1992 kolem 16,40 hodin na silnici mezi obcemi Dražkovice a Jesenčany, okr. Pardubice, v podnapilém stavu, po předchozí hádce a výhrůžkách usmrcením, napadl svou manželku A. H. tak, že v úmyslu usmrtit ji, vhodil ji směrem do středu vozovky pod osobní automobil zn. VAZ 2105 SPZ PUH 27-86, který přijížděl v protisměru oproti chůzi obviněného a poškozené, přičemž poškozená při střetu s vozidlem utrpěla zranění hlavy, hrudníku a levé dolní končetiny, a k jejímu usmrcení nedošlo pouze náhodou.

S Krajským soudem lze souhlasit v tom, že již ve stádiu předběžného projednání obžaloby je zjevné, že skutek nemůže být posouzen jako pokus trestného činu vraždy podle § 8 odst. 1, § 219 odst. 1 tr. zák., a že přichází v úvahu posoudit skutek jen jako trestný čin ublížení na zdraví podle § 222 odst. 1 tr. zák.

Výpověď obviněného neposkytuje žádný podklad pro závěr o jeho úmyslu usmrtit poškozenou, protože obviněný takový úmysl nedoznal, a smrtelný následek nepřipustil ani jako eventualitu, s níž by byl srozuměn.

Způsob provedení činu, jak na něj krajský prokurátor poukazoval v obžalobě a poté i ve stížnosti, rovněž nepodporuje závěr, že by jednání obviněného směřovalo k usmrcení poškozené. Takový závěr by byl na místě, pokud by jednání obviněného spočívalo v tom, že by poškozenou vhodil pod přijíždějící automobil a vyvolal tak nebezpečí přejetí poškozené čelním nárazem vozidla, neboť z naznačeného mechanismu střetu vozidla s tělem poškozené by reálně hrozilo tak závažné zranění, které zpravidla má za následek smrt. Avšak v posuzovaném případě byl mechanismus střetu vozidla s tělem poškozené zcela jiný. Obviněný totiž vhodil poškozenou na boční stranu vozidla, které právě míjelo výrazně sníženou rychlostí skupinu chodců a vyhýbalo se jim. Svědčí o tom výpovědi svědků, kteří událost pozorovali, dále to, že po střetu vozidla s tělem poškozené zůstala promáčklina v levých zadních dveřích vozidla, a konečně i to, že poškozená po nárazu zůstala ležet hlavou směrem k okraji vozovky a že jí byla zadním kolem vozidla přejeta levá dolní končetina zhruba v oblasti kotníku. Nešlo tedy o situaci, že by se poškozená ocitla před přijíždějícím automobilem, že by celým tělem nebo alespoň jeho podstatnou částí ležela v jízdní dráze vozidla, a že by řidič vozidla musel provést

nějaký zvláštní jízdní manévr, aby zabránil čelnímu přejetí poškozené. Ze způsobu provedení činu, jehož podstatou bylo vhození poškozené z boku na velmi pomalu projíždějící automobil a takový pád poškozené, při němž se pod zadním kolem vozidla ocitla jen spodní část dolní končetiny, objektivně nehrozilo životu poškozené žádné reálné nebezpečí. Nejzávažnějším zraněním ostatně bylo právě zranění levé dolní končetiny, zatímco zranění hlavy a hrudníku bylo relativně málo závažné a nepředstavovalo ve skutečnosti žádné ohrožení života poškozené. Způsob provedení činu tedy neskýtá podklad pro závěr, že jednání obviněného bylo neseno jeho úmyslem usmrtit poškozenou.

Provedené důkazy ukazují na to, že krátce před činem obviněný pronesl na adresu poškozené výhrůžky usmrcením. Tuto okolnost Krajský soud správně hodnotil v souvislosti s dalšími objektivně zjištěnými skutečnostmi. Výstižně poukázal zejména na zvláštní povahu vztahů mezi obviněným a poškozenou jako manžely, na to, že jejich soužití je provázeno vzájemnými fyzickými konflikty, hádkami a podobnými projevy nesnášenlivosti, přičemž poškozená A. H. byla v minulosti odsouzena za pokus trestného činu ublížení na zdraví podle § 8 odst. 1, § 222 odst. 1 tr. zák., spáchaný fyzickým napadením obviněného jako svého manžela, takže i ona měla podíl na narušení vzájemných vztahů. K tomu lze dodat, že obviněný i poškozená jsou příslušníky cikánského etnika, v jehož prostředí je rozšířeno používání i závažných výhrůžek, aniž by byly míněny vážně. Z toho, že obviněný pronesl na adresu poškozené výhrůžky usmrcením za takových okolností, kdy mezi nimi probíhala hádka a kdy obviněný jednal ve vzteku, není možno bez dalšího vyvozovat jeho úmysl usmrtit poškozenou, když jinak z jeho útoku proti poškozené objektivně žádné reálné ohrožení života nevyplývalo.

Tyto závěry jsou z výsledku přípravného řízení natolik zřejmé, že možnost právního posouzení žalovaného skutku jako pokusu trestného činu vraždy podle § 8 odst. 1, § 219 odst. 1 tr. zák. lze vyloučit již při předběžném projednání obžaloby, tedy před provedením důkazů v hlavním líčení a jejich zhodnocením podle § 2 odst. 6 tr. ř. Zranění, které poškozená v důsledku útoku obviněného utrpěla na levé dolní končetině, může být posouzeno jako těžká újma na zdraví a žalovaný skutek může být kvalifikován jako trestný čin ublížení na zdraví podle § 222 odst. 1 tr. zák.

Tato změna v právním posouzení žalovaného skutku opodstatňuje závěr, že není důvodu, aby obviněný byl postaven před krajský soud jako soud prvního stupně podle § 17 tr. ř. K projednání trestného činu, jehož znaky žalovaný skutek vykazuje, je věcně příslušný okresní soud podle § 16 tr. ř. Vzhledem k místu spáchání činu pak je dána příslušnost Okresního soudu v Pardubicích (§ 18 odst. 1 tr. ř.).

S výrokem, jímž Krajský soud postoupil věc Okresnímu soudu v Pardubicích, se tedy Vrchní soud ztotožnil. K tomu je třeba dodat, že Krajský soud učinil toto rozhodnutí v řízení, v němž nedošlo k žádným podstatným vadám. Vrchní soud proto stížnost krajského prokurátora zamítl podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. jako nedůvodnou.

Dále Vrchní soud podle § 72 odst. 1 tr. ř. přezkoumal, zda na straně obviněného J. H. nadále trvají důvody vazby.